

Arrest

nr. 339 682 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 juli 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, komt begin 2025 België binnen met een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de heer H.A.

Op 19 mei 2025 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 24 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om een einde te stellen aan verzoekster recht op verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 1 september 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): L.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 2000

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht nadat haar een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 21.01.2025 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 19.05.2025 van een F-kaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belg A., H. (...) met wie zij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de relatie al snel op de klippen liep. Op 26.03.2025 werd er een melding gedaan bij de gemeente Ronse dat betrokkene de woning van de referentiepersoon verlaten heeft omdat de relatie niet goed verlopen zou zijn. Op 03.04.2025 wordt het vertrek van betrokkene bevestigd door de wijkagent tijdens een woonstcontrole. Op 14.04.2025 schreef betrokkene zich in op een afzonderlijk adres te Houthalen-Helchteren waar zij op het moment van deze beslissing nog steeds verblijft. In de e-mail van de gemeente Ronse aan onze diensten werd verder bevestigd dat de relatie reeds afgesprongen zou zijn. Het einde van de relatie wordt door geen van beide partijen betwist. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert de woonstcontrole van dd. 03.04.2025 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er bijgevolg dus ook niet meer gesteld kan worden dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon nog gezamenlijk gevestigd zouden zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12.05.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 10.06.2025. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- *Sollicitatieformulier poetshulp bij SDB (20u/week) op naam van betrokkene (zonder datum)*
- *Attest OCMW op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze geen steun ontvangt (dd. 28.05.2025)*
- *Inburgeringscontract op naam van betrokkene (dd. 23.06.2025)*
- *Arbeidsovereenkomst van betrokkene bij (...) voor 20u/week voor bepaalde tijd 25.06.2025 – 31.07.2025 (dd. 25.06.2025) - Woonstcontrole (dd. 10.04.2025)*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 09.07.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980: Het huwelijk werd afgesloten op 15.07.2024. Betrokkene diende op basis daarvan een visumaanvraag gezinshereniging in. Op 14.04.2025 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. Betrokkenen zijn geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest (Arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de

verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". In casu is er geen sprake meer van een gezinscel. De referentiepersoon deed melding dat de relatie afgesprongen is. Betrokkene betwist het einde van de relatie evenmin. De gezinshereniging is dus heden achterhaald.

Verder, bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier noch uit de voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene reisde op 14.01.2025 België in en is hier dus momenteel iets meer dan zes maanden. Dit is gezien haar leeftijd van bijna 25 jaar een zeer korte periode. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog familiale en- of vriendschappelijke banden heeft in haar land van herkomst en de voeling met haar land wat betreft taal, cultuur, lokale gebruiken en gewoontes op geen enkele manier op zo een korte periode verloren is. Integendeel, zowel betrokkene echtgenoot als de familie woonachtig op het adres waar betrokkene heden verblijft zijn van Marokkaanse origine wat toch wijst op een continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Marokko. In een schrijven van betrokkene advocaat in het kader van een regularisatieaanvraag 9bis verklaart wordt verklaard dat betrokkene niet kan terugkeren naar Marokko omdat ze door haar familieleden verstoten zou worden. Er moet opgemerkt worden dat deze verklaring op geen enkele manier gestaafd wordt met ondersteunende documenten. Het gesolliciteerd karakter kan niet worden uitgesloten. Gezien zij haar bijna haar hele leven in Marokko heeft gewoond, is het niet geloofwaardig dat zij er geen sociaal vangnet zoals vrienden of familie die haar tijdelijk zouden willen helpen, meer heeft. Betrokkene zou trouwens heden ook bij familieleden verblijven wat erop wijst dat er binnen haar familiale kringen wel degelijk een welwillendheid is om de familiale banden met haar te onderhouden. Bovendien is onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing en staat het betrokkene vrij zich te richten tot de bevoegde instanties zoals zij klaarblijkelijk reeds heeft gedaan.

Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

In het kader van betrokkene sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor dat zij is aangegaan op 23.06.2025. Niet alleen werd dit engagement pas aangegaan nadat betrokkene ervan op de hoogte werd gesteld dat haar verblijfsrecht zou herbekeken worden, ook moet opgemerkt worden dat de inburgeringscursus die bestaat uit een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands, nog niet eens aanvang hebben genomen. Het inburgeringscontract, dat overigens verplicht is voor betrokkene, kan op dit moment dan ook bezwaarlijk een bewijs van sociale en culturele integratie vormen aangezien zij deze cursussen nog niet eens heeft kunnen aanvatten. Hoe dan ook weegt de mate van integratie in België op geen enkele manier op ten opzichte met die in het land van herkomst gezien de korte verblijfsduur van betrokkene in België en ze vormt dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat betrokkenes gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene woont thans op dit moment in bij een ander gezin, maar uit niets blijkt dat zij met deze personen een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Het gezin met wie betrokkene inwoont, zouden familieleden van betrokkene zijn, doch dit kan niet vastgesteld worden op basis van het administratief dossier of de voorgelegde documenten. Hoe dan ook zou dit niet betekenen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met hen zou hebben. Betrokkene is een volwassen persoon die over alle fysieke en mentale capaciteiten beschikt om zelfstandig een leven te leiden. Betrokkene kan er evenzeer tijdelijk ingetrokken zijn bij wijze van familiale wederdienst. Uit niets blijkt dat betrokkene een andere relatie zou hebben, noch kan blijken dat zij kinderen heeft met verblijfsrecht in België. Betrokkenes gezinssituatie kan daarom geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte blijkt dat betrokkene zich geëngageerd heeft om werk te zoeken en ook sedert 25.06.2025 deeltijds tewerkgesteld is tot 31.07.2025 en op die manier nog geen steun heeft moeten aanvragen bij het OCMW. Hoewel het goed is dat betrokkene recent deel heeft genomen aan het economisch leven in België, volstaat haar tewerkstelling niet om een behoud van haar verblijfsrecht te rechtvaardigen. Niet alleen neemt betrokkenes arbeidscontract op het einde van juli 2025 reeds een einde en getuigt het dus niet van een duurzaam toekomstperspectief, bovendien is het ook onduidelijk of betrokkene met deze deeltijdse job voldoende bestaansmiddelen genereert om zichzelf ervan te vrijwaren ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkenes eerder onzekere economische situatie niet van die aard is dat het het nemen van deze beslissing belemmert.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van de (formele) motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte t.a.v. verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt in de bestreden beslissing:

“(...)”

Verzoekster wenst te stellen dat zij zich in een situatie verkeert waarin haar vertrouwen ernstig is geschonden en waarin ze zich mentaal kapot en volledig machteloos voelt.

Op 06.07.2024, vroeg haar neef H. A. haar ten huwelijk. Hij woont in België en heeft de Belgische nationaliteit. Enkele dagen na de verloving, op 12.07.2024, zijn ze in het huwelijk getreden.

Na het huwelijk keerde H. terug naar België. Kort daarna stuurde hij verzoekster de nodige documenten om de visumprocedure te starten. Op 01.10.2024 diende verzoekster alle documenten in bij de Belgische ambassade in Marokko. Een maand later kreeg ze een positief antwoord. Haar visum werd goedgekeurd voor een periode van zes maanden, geldig van 01.11.2024 tot 30.04.2025.

Ze begonnen met de voorbereidingen voor hun huwelijksviering, die op 11.01.2025 plaatsvond in Marokko samen met haar familie. Op 14.01.2025 reisde verzoekster naar België, waar ze hartelijk werd verwelkomd door de familie van haar echtgenoot. Samen gingen ze naar zijn woning aan (...) te Ronse.

Op 28.01.2025 gingen ze samen naar het gemeentehuis van Ronse voor de aanvraag van haar verblijfsvergunning. Ze werd gevraagd een document te ondertekenen, en haar echtgenoot vertelde haar dat de politie enkele dagen later langs zou komen voor een controle. Deze controle vond plaats op 11.02.2025.

Vanaf de eerste weken na haar aankomst in België merkte ze dat haar echtgenoot zich afstandelijk en kil gedroeg. Hij sprak nauwelijks met haar, vermeed lichamelijk contact en kwam steeds later thuis. Op een gegeven moment bekende hij dat hij niet uit vrije wil met haar was getrouwd, maar dat zijn moeder en broers hem hiertoe hadden gedwongen. Hij vertelde ook dat hij eigenlijk met een andere vrouw wilde trouwen, maar dat zijn familie dit had tegengehouden.

Twee weken voor de ramadan liet hij haar weten dat hij naar Dubai zou reizen voor werk. Hij vroeg haar om naar Marokko terug te keren en daar op hem te wachten tot hij terugkwam.

Toen verzoekster voorstelde om bij zijn familie in België te blijven, weigerde hij dat resoluut.

Op 26.02.2025 bracht hij haar naar luchthaven Zaventem in Brussel. Haar vlucht vertrok om 11:20 uur naar Marokko. Na aankomst hielden ze aanvankelijk contact, maar na enkele dagen begon hij haar berichten te negeren. Tijdens het Suikerfeest hoorde verzoekster van familieleden dat hij haar bewust naar Marokko had gestuurd omdat hij niet verder met haar wilde.

Op 02.04.2025 keerde verzoekster terug naar België en verbleef bij familieleden. Op 05.04.2025 ging zij samen met haar familieleden naar de woning van haar echtgenoot in Ronse, maar hij weigerde de deur te openen. Zijn ouders negeerden haar eveneens.

Uiteindelijk belde verzoekster de politie. Toen de politie hem contacteerde, beweerde hij dat zij hem had verlaten en dat zij zelf naar Marokko is gegaan zonder zijn weten. Dat klopte helemaal niet en hij had haar persoonlijke bezittingen naar Marokko gestuurd.

Verzoekster is mentaal volledig gebroken. Als moslima hecht verzoekster veel waarde aan haar maagdelijkheid. Het is een belangrijk principe binnen het geloof dat dit enkel gedeeld wordt met de persoon met wie er in vertrouwen een huwelijk aangaan wordt. Haar maagdelijkheid en eer zijn voor haar als moslima belangrijke elementen. Verzoekster heeft haar vertrouwen aan haar echtgenoot gegeven, in de overtuiging dat hij van haar hield en samen met haar een toekomst wilde opbouwen.

Wat een droomhuwelijk had moeten zijn, is uitgelopen op een nachtmerrie. Haar vertrouwen is misbruikt, haar leven ligt overhoop, en ze weet niet meer wat te doen. Verzoekster voelt zich machteloos.

Verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar Marokko. Ze zal daar door haar familieleden uitgesloten worden. Ze zal geen sociaal opvangnetwerk hebben waar ze terecht zou kunnen gaan in Marokko.

Verzoekster verblijft momenteel bij haar familieleden in Houthalen-Helchteren. Ze heeft hier aldus haar sociale en familiale banden.

Er dient gesteld te worden dat verzoekster het slachtoffer is geworden van bedrog binnen het huwelijk. Haar echtgenoot heeft haar willens en wetens naar België gehaald onder valse voorwendselen, zonder de intentie om een echte echtelijke samenleving te voeren. Dit is bevestigd door zijn gedrag na aankomst in België en de feitelijke gebeurtenissen. Hij deed namelijk afstandelijk, weigerde om haar bij familie te laten verblijven, hij vertrok naar Dubai en hij verstuurde haar spullen naar Marokko.

Verzoekster werd door haar echtgenoot emotioneel en moreel misleid. Ze werd op 26.02.2025 onder druk naar Marokko teruggestuurd en vervolgens genegeerd door haar echtgenoot en zijn familie.

Bij haar terugkeer naar België op 02.04.2025 stelde zij vast dat zij geen toegang meer had tot de echtelijke woning en werd zij door haar echtgenoot valselijk beschuldigd van vrijwillig vertrek.

Verzoekster is het slachtoffer geworden van huwelijksmisbruik en misleiding, waarbij zij geen schuld draagt aan de verbreking van de gezinsband.

Intussen is zij zelfstandig ingeschreven in Houthalen-Helchteren, heeft een arbeidsovereenkomst voor 20u/week, volgt een inburgeringstraject, en ontvangt geen OCMW-steun. Zij beschikt hier over een sociaal en familiaal netwerk.

Er dient aldus benadrukt te worden dat de verbreking van de gezinsband niet te wijten is aan verzoekster, maar aan het misbruik en de manipulatie door haar echtgenoot.

De DVZ heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet verantwoordelijk is voor de verbreking van de gezinsband. Deze werd haar opgedrongen door haar echtgenoot. De beëindiging van het

verblijfsrecht is dus kennelijk onredelijk en niet in verhouding tot haar situatie. Dit schendt art. 42quater, §4 Vreemdelingenwet

Verzoekster is inmiddels sociaal ingebed in België. Ze woont bij familie, werkt en integreert zich actief. De beëindiging van het verblijf verstoort haar privéleven en sociale banden onevenredig. Dit schendt art. 8 EVRM.

Terugkeer naar Marokko zou leiden tot sociale uitsluiting en psychologische schade. Haar familie zou haar niet meer aanvaarden omwille van het mislukte huwelijk. Als moslima die haar maagdelijkheid verloor binnen dit huwelijk, loopt ze het risico op ernstige vernedering, wat een schending vormt van art. 3 EVRM.

De beslissing van DVZ bevat geen afweging van de persoonlijke elementen die verzoekster had overgemaakt. Er werd enkel formeel gekeken naar de beëindiging van het huwelijk, zonder rekening te houden met haar statuut als slachtoffer. Er is aldus sprake van een motiveringsgebrek.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet, art. 3 en 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vevat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, beperkt de verzoekster zich tot de vage en hypothetische bewering dat een terugkeer naar Marokko zou leiden tot sociale uitsluiting en psychologische schade, dat haar familie haar niet meer zou aanvaarden omwille van het mislukte huwelijk en dat zij als moslima, die haar maagdelijkheid heeft verloren binnen dit huwelijk, het risico loopt op ernstige vernedering, hetgeen volgens de verzoekster een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er echter op dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat er een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht dat zij had verkregen op grond van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, doch hierbij wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De thans bestreden beslissing legt de verzoekster derhalve niet op om terug te keren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekster stelt dat een terugkeer naar Marokko een schending vormt van artikel 3 van het EVRM, is deze kritiek dan ook niet gericht tegen de thans bestreden beslissing. De verzoekster verzuimt voorts om toe te lichten hoe artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden door de beslissing tot beëindiging van verblijf, beslissing die het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep.

Indien de gemachtigde in de toekomst zou overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet met een beslissing tot terugleiding naar de grens, dan kan de verzoekster hiertegen de rechtsmiddelen aanwenden die haar ter beschikking staan, waarbij zij alsdan de schending van artikel 3 van het EVRM kan aanvoeren.

De verzoekster verduidelijkt echter niet hoe dat de thans bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het enig middel is derhalve, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, niet-ontvankelijk.

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Immers wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht met toepassing van artikel 42*quater*, § 1, (eerste lid), 4°, van de Vreemdelingenwet. De betreden akte bevat verder tevens een uitvoerige motivering in feite. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekster het verblijfsrecht verkreeg als echtgenote van een Belg, de heer H.A., met wie zij zich aanvankelijk vestigde, maar dat hun relatie daarna snel op de klippen liep. Hieromtrent wordt toegelicht dat het vertrek van de verzoekster met een woonstcontrole werd bevestigd op 3 april 2025 en dat zij zich op 14 april 2025 op een ander adres (te Houthalen-Helchteren) inschreef alwaar zij nog steeds verblijft. Ook de stad Ronse bevestigde per e-mail dat de relatie is afgesprongen. De gemachtigde besluit dat er minstens sedert de woonstcontrole van 3 april 2025 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er sedertdien dus ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de verzoekster met de referentiepersoon. Tevens wordt gemotiveerd waarom de uitzonderingsgronden, vermeld in artikel 42*quater*, § 4, van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing zijn en wordt gemotiveerd over de elementen, zoals voorzien in artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet (i.e. de duur van het verblijf van de verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong), en omtrent de stukken die de verzoekster in dat verband heeft bijgebracht. De gemachtigde licht concreet toe waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan van de beëindiging van het verblijf.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze uitgebreide motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en dat zij in wezen stelt dat de geboden motieven niet correct zijn. Bijgevolg lijkt zij zich eerder te beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel mede vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wordt door de verzoekster niet betwist en het blijkt dat zij het verblijfsrecht aanvankelijk verwierf in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Het blijkt niet dat deze Belg zijn rechten op vrij verkeer binnen de Europese Unie voorheen had uitgeoefend. Bijgevolg was het verblijfsrecht gegrond op artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet dat (zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing) luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verzoekster op geen enkele wijze betwist dat zij sinds 3 april 2025 geen minimum aan relatie meer heeft met de referentiepersoon. Zij betwist evenmin dat de gemachtigde om deze reden de mogelijkheid en bevoegdheid heeft om haar verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeksters kritiek is enkel gericht op de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet en op het onderzoek naar de humanitaire elementen, zoals voorzien in artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft als volgt gemotiveerd omtrent de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4°, van de Vreemdelingenwet:

"Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12.05.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 10.06.2025. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Sollicitatieformulier poetshulp bij SDB (20u/week) op naam van betrokkene (zonder datum)
- Attest OCMW op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze geen steun ontvangt (dd. 28.05.2025)
- Inburgeringscontract op naam van betrokkene (dd. 23.06.2025)
- Arbeidsovereenkomst van betrokkene bij (...) voor 20u/week voor bepaalde tijd 25.06.2025 – 31.07.2025 (dd. 25.06.2025) - Woonstcontrole (dd. 10.04.2025)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 09.07.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980: Het huwelijk werd afgesloten op 15.07.2024. Betrokkene diende op basis daarvan een visumaanvraag gezinshereniging in. Op 14.04.2025 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. Betrokkenen zijn geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest (Arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". In casu is er geen sprake meer van een gezinscel. De referentiepersoon deed melding dat de relatie afgesprongen is. Betrokkene betwist het einde van de relatie evenmin. De gezinshereniging is dus heden achterhaald.

Verder, bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier noch uit de voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing is.”

Het blijkt en het staat in de onderhavige zaak buiten betwisting dat de verzoekster en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging hebben gehad van minstens drie jaar en dat zij geen kinderen hebben. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde op ondeugdelijk gemotiveerde wijze of op grond van een onzorgvuldig feitenvinding heeft besloten dat de desbetreffende uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing zijn.

Verzoeksters kritiek lijkt betrekking te hebben op het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de verweerder kan beslissen dat het verblijfsrecht alsnog wordt behouden wanneer *“bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek”*.

De verzoekster brengt een uitgebreid feitelijk betoog naar voor waarin zij in wezen aangeeft dat zij door haar Belgische echtgenoot werd misleid, misbruikt en gemanipuleerd. De verzoekster poneert hieromtrent, zonder er enig begin van bewijs van bij te brengen, het volgende:

“Verzoekster wenst te stellen dat zij zich in een situatie verkeert waarin haar vertrouwen ernstig is geschonden en waarin ze zich mentaal kapot en volledig machteloos voelt.

Op 06.07.2024, vroeg haar neef H. A. haar ten huwelijk. Hij woont in België en heeft de Belgische nationaliteit. Enkele dagen na de verloving, op 12.07.2024, zijn ze in het huwelijk getreden.

Na het huwelijk keerde H. terug naar België. Kort daarna stuurde hij verzoekster de nodige documenten om de visumprocedure te starten. Op 01.10.2024 diende verzoekster alle documenten in bij de Belgische ambassade in Marokko. Een maand later kreeg ze een positief antwoord. Haar visum werd goedgekeurd voor een periode van zes maanden, geldig van 01.11.2024 tot 30.04.2025.

Ze begonnen met de voorbereidingen voor hun huwelijksviering, die op 11.01.2025 plaatsvond in Marokko samen met haar familie. Op 14.01.2025 reisde verzoekster naar België, waar ze hartelijk werd verwelkomd door de familie van haar echtgenoot. Samen gingen ze naar zijn woning aan (...) te Ronse.

Op 28.01.2025 gingen ze samen naar het gemeentehuis van Ronse voor de aanvraag van haar verblijfsvergunning. Ze werd gevraagd een document te ondertekenen, en haar echtgenoot vertelde haar dat de politie enkele dagen later langs zou komen voor een controle. Deze controle vond plaats op 11.02.2025.

Vanaf de eerste weken na haar aankomst in België merkte ze dat haar echtgenoot zich afstandelijk en kil gedroeg. Hij sprak nauwelijks met haar, vermeed lichamelijk contact en kwam steeds later thuis. Op een gegeven moment bekende hij dat hij niet uit vrije wil met haar was getrouwd, maar dat zijn moeder en broers hem hiertoe hadden gedwongen. Hij vertelde ook dat hij eigenlijk met een andere vrouw wilde trouwen, maar dat zijn familie dit had tegengehouden.

Twee weken voor de ramadan liet hij haar weten dat hij naar Dubai zou reizen voor werk. Hij vroeg haar om naar Marokko terug te keren en daar op hem te wachten tot hij terugkwam.

Toen verzoekster voorstelde om bij zijn familie in België te blijven, weigerde hij dat resoluut.

Op 26.02.2025 bracht hij haar naar luchthaven Zaventem in Brussel. Haar vlucht vertrok om 11:20 uur naar Marokko. Na aankomst hielden ze aanvankelijk contact, maar na enkele dagen begon hij haar berichten te negeren. Tijdens het Suikerfeest hoorde verzoekster van familieleden dat hij haar bewust naar Marokko had gestuurd omdat hij niet verder met haar wilde.

Op 02.04.2025 keerde verzoekster terug naar België en verbleef bij familieleden. Op 05.04.2025 ging zij samen met haar familieleden naar de woning van haar echtgenoot in Ronse, maar hij weigerde de deur te openen. Zijn ouders negeerden haar eveneens.

Uiteindelijk belde verzoekster de politie. Toen de politie hem contacteerde, beweerde hij dat zij hem had verlaten en dat zij zelf naar Marokko is gegaan zonder zijn weten. Dat klopte helemaal niet en hij had haar persoonlijke bezittingen naar Marokko gestuurd.

Verzoekster is mentaal volledig gebroken. Als moslima hecht verzoekster veel waarde aan haar maagdelijkheid. Het is een belangrijk principe binnen het geloof dat dit enkel gedeeld wordt met de persoon met wie er in vertrouwen een huwelijk aangaan wordt. Haar maagdelijkheid en eer zijn voor haar als moslima belangrijke elementen. Verzoekster heeft haar vertrouwen aan haar echtgenoot gegeven, in de overtuiging dat hij van haar hield en samen met haar een toekomst wilde opbouwen.

Wat een droomhuwelijk had moeten zijn, is uitgelopen op een nachtmerrie. Haar vertrouwen is misbruikt, haar leven ligt overhoop, en ze weet niet meer wat te doen. Verzoekster voelt zich machteloos.

Verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar Marokko. Ze zal daar door haar familieleden uitgesloten worden. Ze zal geen sociaal opvangnetwerk hebben waar ze terecht zou kunnen gaan in Marokko.

(...)

Er dient gesteld te worden dat verzoekster het slachtoffer is geworden van bedrog binnen het huwelijk. Haar echtgenoot heeft haar wilens en wetens naar België gehaald onder valse voorwendselen, zonder de intentie om een echte echtelijke samenleving te voeren. Dit is bevestigd door zijn gedrag na aankomst in België en de feitelijke gebeurtenissen. Hij deed namelijk afstandelijk, weigerde om haar bij familie te laten verblijven, hij vertrok naar Dubai en hij verstuurde haar spullen naar Marokko.

Verzoekster werd door haar echtgenoot emotioneel en moreel misleid. Ze werd op 26.02.2025 onder druk naar Marokko teruggestuurd en vervolgens genegeerd door haar echtgenoot en zijn familie.

Bij haar terugkeer naar België op 02.04.2025 stelde zij vast dat zij geen toegang meer had tot de echtelijke woning en werd zij door haar echtgenoot valselijk beschuldigd van vrijwillig vertrek.

Verzoekster is het slachtoffer geworden van huwelijksmisbruik en misleiding, waarbij zij geen schuld draagt aan de verbreking van de gezinsband.

Intussen is zij zelfstandig ingeschreven in Houthalen-Helchteren, heeft een arbeidsovereenkomst voor 20u/week, volgt een inburgeringstraject, en ontvangt geen OCMW-steun. Zij beschikt hier over een sociaal en familiaal netwerk.

Er dient aldus benadrukt te worden dat de verbreking van de gezinsband niet te wijten is aan verzoekster, maar aan het misbruik en de manipulatie door haar echtgenoot.

De DVZ heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet verantwoordelijk is voor de verbreking van de gezinsband. Deze werd haar opgedrongen door haar echtgenoot. De beëindiging van het verblijfsrecht is dus kennelijk onredelijk en niet in verhouding tot haar situatie. Dit schendt art. 42quater, §4 Vreemdelingenwet

(...)

De beslissing van DVZ bevat geen afweging van de persoonlijke elementen die verzoekster had overgemaakt. Er werd enkel formeel gekeken naar de beëindiging van het huwelijk, zonder rekening te houden met haar statuut als slachtoffer. Er is aldus sprake van een motiveringsgebrek.”

De verzoekster meent dat de gemachtigde onvoldoende rekening hield met haar statuut als slachtoffer en met het feit dat zij zelf niet verantwoordelijk is voor de verbreking van de gezinsband. Het blijkt echter dat de verzoekster de thans naar voor gebrachte feitelijke elementen niet heeft meegedeeld toen zij op 12 mei 2025 werd uitgenodigd om, onder meer, het bewijs voor te leggen dat zij in een schrijnende situatie verkeert.

Uit het administratief dossier blijkt dat een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 mei 2025 de volgende brief aan de verzoekster heeft gericht:

“(…)

Geachte mevrouw,

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden

onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

4. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zo bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

5. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

(...)

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.
(...)"

De verzoekster heeft vervolgens een aantal stukken overgemaakt, die in de bestreden akte worden opgesomd en die door de gemachtigde ook in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster heeft de hierboven geciteerde feitelijke elementen, die zij in het verzoekschrift naar voor brengt en haar bewering dat zij hierdoor onder het slachtofferstatuut zou vallen, echter niet aan de diensten van de verweerder overgemaakt in antwoord op het voormelde schrijven. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten dat hij hieromtrent geen onderzoek heeft gevoerd. De Raad wijst erop dat het hem niet toekomt om, bij stilzitten van de verzoekster in de bestuurlijke procedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, op grond van de thans voor het eerst aangeleverde elementen en argumenten te beoordelen of de verzoekster valt onder de wettelijke uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet. De Raad is geen feitenrechter en hij kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van deze van het bevoegde bestuur.

De verzoekster betoogt voorts nog dat zij werkt en bij familie verblijft, dat zij een inburgeringstraject volgt en zich actief integreert, dat zij geen OCMW-steun ontvangt, dat zij hier over een sociaal en familiaal netwerk beschikt en dat zij niet kan terugkeren naar Marokko waar zij door haar familieleden uitgesloten zal worden en waar zij dus niet over een sociaal opvangnetwerk beschikt waar ze terecht zou kunnen. Zij meent dat de beëindiging van het verblijf haar privéleven en sociale banden onevenredig verstoort, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

De verzoekster verliest echter uit het oog dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die zij in antwoord op de brief van 12 mei 2025 had overgemaakt. In verband met de humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing de volgende afweging gemaakt:

"Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12.05.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel

toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 10.06.2025. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Sollicitatieformulier poetshulp bij SDB (20u/week) op naam van betrokkene (zonder datum)
  - Attest OCMW op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze geen steun ontvangt (dd. 28.05.2025)
  - Inburgeringscontract op naam van betrokkene (dd. 23.06.2025)
  - Arbeidsovereenkomst van betrokkene bij (...) voor 20u/week voor bepaalde tijd 25.06.2025 – 31.07.2025 (dd. 25.06.2025) - Woonstcontrole (dd. 10.04.2025)
- (...)

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene reisde op 14.01.2025 België in en is hier dus momenteel iets meer dan zes maanden. Dit is gezien haar leeftijd van bijna 25 jaar een zeer korte periode. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog familiale en- of vriendschappelijke banden heeft in haar land van herkomst en de voeling met haar land wat betreft taal, cultuur, lokale gebruiken en gewoontes op geen enkele manier op zo een korte periode verloren is. Integendeel, zowel betrokkene echtgenoot als de familie woonachtig op het adres waar betrokkene heden verblijft zijn van Marokkaanse origine wat toch wijst op een continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Marokko. In een schrijven van betrokkene advocaat in het kader van een regularisatieaanvraag 9bis verklaart wordt verklaard dat betrokkene niet kan terugkeren naar Marokko omdat ze door haar familieleden verstoten zou worden. Er moet opgemerkt worden dat deze verklaring op geen enkele manier gestaafd wordt met ondersteunende documenten. Het gesolliciteerd karakter kan niet worden uitgesloten. Gezien zij haar bijna haar hele leven in Marokko heeft gewoond, is het niet geloofwaardig dat zij er geen sociaal vangnet zoals vrienden of familie die haar tijdelijk zouden willen helpen, meer heeft. Betrokkene zou trouwens heden ook bij familieleden verblijven wat erop wijst dat er binnen haar familiale kringen wel degelijk een welwillendheid is om de familiale banden met haar te onderhouden. Bovendien is onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing en staat het betrokkene vrij zich te richten tot de bevoegde instanties zoals zij klaarblijkelijk reeds heeft gedaan.

Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

In het kader van betrokkene sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor dat zij is aangegaan op 23.06.2025. Niet alleen werd dit engagement pas aangegaan nadat betrokkene ervan op de hoogte werd gesteld dat haar verblijfsrecht zou herbekeken worden, ook moet opgemerkt worden dat de inburgeringscursus die bestaat uit een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands, nog niet eens aanvang hebben genomen. Het inburgeringscontract, dat overigens verplicht is voor betrokkene, kan op dit moment dan ook bezwaarlijk een bewijs van sociale en culturele integratie vormen aangezien zij deze cursussen nog niet eens heeft kunnen aanvatten. Hoe dan ook weegt de mate van integratie in België op geen enkele manier op ten opzichte met die in het land van herkomst gezien de korte verblijfsduur van betrokkene in België en ze vormt dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat betrokkene gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene woont thans op dit moment in bij een ander gezin, maar uit niets blijkt dat zij met deze personen een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Het gezin met wie betrokkene inwoont, zouden familieleden van betrokkene zijn, doch dit kan niet vastgesteld worden op basis van het administratief dossier of de voorgelegde documenten. Hoe dan ook zou dit niet betekenen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met hen zou hebben. Betrokkene is een volwassen persoon die over alle fysieke en mentale capaciteiten beschikt om zelfstandig een leven te leiden. Betrokkene kan er evenzeer tijdelijk ingetrokken zijn bij wijze van familiale wederdienst. Uit niets blijkt dat betrokkene een andere relatie zou hebben, noch kan blijken dat zij kinderen heeft met verblijfsrecht in België. Betrokkene gezinssituatie kan daarom geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte blijkt dat betrokkene zich geëngageerd heeft om werk te zoeken en ook sedert 25.06.2025 deeltijds tewerkgesteld is tot 31.07.2025 en op die manier nog geen steun heeft moeten aanvragen bij het OCMW. Hoewel het goed is dat betrokkene recent deel heeft genomen aan het economisch leven in België, volstaat haar tewerkstelling niet om een behoud van haar verblijfsrecht te rechtvaardigen. Niet alleen neemt betrokkene arbeidscontract op het einde van juli 2025 reeds een einde en getuigt het dus niet van een duurzaam toekomstperspectief, bovendien is het ook onduidelijk of betrokkene met deze deeltijdse job voldoende bestaansmiddelen genereert om zichzelf ervan te vrijwaren ten laste te vallen van het sociale

bijstandsstelsel. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene eerder onzekere economische situatie niet van die aard is dat het het nemen van deze beslissing belemmert.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de persoonlijke elementen die de verzoekster had overgemaakt in antwoord op het schrijven van 12 mei 2025 in rekening heeft genomen. Meer nog, de gemachtigde heeft tevens de elementen, die reeds bleken uit het administratief dossier, onder meer uit een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in rekening genomen. De gemachtigde heeft op een gedegen en concreet gemotiveerde wijze besloten dat de thans door de verzoekster naar voor gebrachte elementen (recente tewerkstelling, geen OCMW-steun, integratie, verblijf bij familie in België, beweerde uitsluiting en gebrek aan sociaal of familiaal netwerk in Marokko) geen belemmering vormen voor het nemen van een beëindigingsbeslissing. De verzoekster gaat niet in op de uitgebreide motivering terzake en zij verzuimt om aan te tonen dat deze concrete belangenafweging zou berusten op onjuiste feitelijke gegevens, een incorrecte beoordeling van deze of gene feitelijke vaststellingen of een onredelijke besluitvorming.

Waar de verzoekster thans stelt dat zij een inburgeringstraject vormt, zonder hiervan echter een stavingsstuk bij te brengen, merkt de Raad op dat de verzoekster enkel een inburgeringscontract had voorgelegd in antwoord op de brief van 12 mei 2025. Het is, gelet op de stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, dan ook niet onredelijk of feitelijk onjuist dat de gemachtigde oordeelde als volgt: *“In het kader van betrokkene sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor dat zij is aangegaan op 23.06.2025. Niet alleen werd dit engagement pas aangegaan nadat betrokkene ervan op de hoogte werd gesteld dat haar verblijfsrecht zou herbekeken worden, ook moet opgemerkt worden dat de inburgeringscursus die bestaat uit een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands, nog niet eens aanvang hebben genomen. Het inburgeringscontract, dat overigens verplicht is voor betrokkene, kan op dit moment dan ook bezwaarlijk een bewijs van sociale en culturele integratie vormen aangezien zij deze cursussen nog niet eens heeft kunnen aanvatten. Hoe dan ook weegt de mate van integratie in België op geen enkele manier op ten opzichte met die in het land van herkomst gezien de korte verblijfsduur van betrokkene in België en ze vormt dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.”* De verzoekster toont, met de beknopte herhaling van de elementen die door de gemachtigde reeds in rekening werd genomen en die door hem niet voldoende werden geacht om af te zien van het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, niet aan dat de afweging die de gemachtigde heeft gemaakt onredelijk of onzorgvuldig is.

In zoverre de verzoekster met haar kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt van de elementen die zij aanbracht betreffende haar integratie, tewerkstelling, familiale banden in België en gebrek aan netwerk in Marokko, merkt de Raad op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 42quater, §1, eerste lid, 1° tot 4° van diezelfde wet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een

migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit het betoog van de verzoekster komt naar voor dat zij zich enkel beroept op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster verblijft sedert begin 2025 op legale wijze op het grondgebied.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen, gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van de verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekster. Zo wordt over de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, en haar sociale en culturele integratie in het Rijk als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene reisde op 14.01.2025 België in en is hier dus momenteel iets meer dan zes maanden. Dit is gezien haar leeftijd van bijna 25 jaar een zeer korte periode. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog familiale en- of vriendschappelijke banden heeft in haar land van herkomst en de voeling met haar land wat betreft taal, cultuur, lokale gebruiken en gewoontes op geen enkele manier op zo een korte periode verloren is. Integendeel, zowel betrokkene echtgenoot als de familie woonachtig op het adres waar betrokkene heden verblijft zijn van Marokkaanse origine wat toch wijst op een continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Marokko. In een schrijven van betrokkene advocaat in het kader van een regularisatieaanvraag 9bis verklaart wordt verklaard dat betrokkene niet kan terugkeren naar Marokko omdat ze door haar familieleden verstoten zou worden. Er moet opgemerkt worden dat deze verklaring op geen enkele manier gestaafd wordt met ondersteunende documenten. Het gesolliciteerd karakter kan niet worden uitgesloten. Gezien zij haar bijna haar hele leven in Marokko heeft gewoond, is het niet geloofwaardig dat zij er geen sociaal vangnet zoals vrienden of familie die haar tijdelijk zouden willen helpen, meer heeft. Betrokkene zou trouwens heden ook bij familieleden verblijven wat erop wijst dat er binnen haar familiale kringen wel degelijk een welwillendheid is om de familiale banden met haar te onderhouden. Bovendien is onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing en staat het betrokkene vrij zich te richten tot de bevoegde instanties zoals zij klaarblijkelijk reeds heeft gedaan.

Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

In het kader van betrokkene sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor dat zij is aangegaan op 23.06.2025. Niet alleen werd dit engagement pas aangegaan nadat betrokkene ervan op de hoogte werd gesteld dat haar verblijfsrecht zou herbekeken worden, ook moet opgemerkt worden dat de inburgeringscursus die bestaat uit een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands, nog niet eens aanvang hebben genomen. Het inburgeringscontract, dat overigens verplicht is voor betrokkene, kan op dit moment dan ook bezwaarlijk een bewijs van sociale en culturele integratie vormen aangezien zij deze cursussen nog niet eens heeft kunnen aanvatten. Hoe dan ook weegt de mate van integratie in België op geen enkele manier op ten opzichte met die in het land van herkomst gezien de korte verblijfsduur van betrokkene in België en ze vormt dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat betrokkene gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene woont thans op dit moment in bij een ander gezin, maar uit niets blijkt dat zij met deze personen een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Het gezin met wie betrokkene inwoont, zouden familieleden van betrokkene zijn, doch dit kan niet vastgesteld worden op basis van het administratief dossier of de voorgelegde documenten. Hoe dan ook zou dit niet betekenen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met hen zou hebben. Betrokkene is een volwassene persoon die over alle fysieke en mentale capaciteiten beschikt om zelfstandig een leven te leiden. Betrokkene kan er evenzeer tijdelijk ingetrokken zijn bij wijze van familiale wederdienst. Uit niets blijkt dat betrokkene een andere relatie zou hebben, noch kan blijken dat zij kinderen heeft met verblijfsrecht in België. Betrokkene gezinssituatie kan daarom geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte blijkt dat betrokkene zich geëngageerd heeft om werk te zoeken en ook sedert 25.06.2025 deeltijds tewerkgesteld is tot 31.07.2025 en op die manier nog geen steun heeft moeten aanvragen bij het OCMW. Hoewel het goed is dat betrokkene recent deel heeft genomen aan het economisch leven in België, volstaat haar tewerkstelling niet om een behoud van haar verblijfsrecht te rechtvaardigen. Niet alleen neemt betrokkene arbeidscontract op het einde van juli 2025 reeds een einde en getuigt het dus niet van een duurzaam toekomstperspectief, bovendien is het ook onduidelijk of betrokkene met deze deeltijdse job voldoende bestaansmiddelen genereert om zichzelf ervan te vrijwaren ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene eerder onzekere economische situatie niet van die aard is dat het het nemen van deze beslissing belemmert.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Met de loutere en vage beweringen (zonder enig ondersteunend begin van bewijs) dat zij in België is geïntegreerd en tewerkgesteld, dat zij hier bij familie verblijft en dat zij geen sociaal of familiaal netwerk meer

heeft waar zij in Marokko kan worden opgevangen, toont de verzoekster niet concreet aan dat de beëindiging van haar verblijfsrecht in België een onevenredige inmenging uitmaakt op enig in België ontwikkeld privéleven. De Raad wijst er hierbij op dat de gemachtigde op goede gronden heeft gesteld dat de verzoekster pas sedert heel kort (een zestal maanden) in België verblijft, zodat de mate van integratie in België op geen enkele manier opweegt ten opzichte met die in het land van herkomst gezien de korte verblijfsduur van betrokkene, alsook dat er geen enkel ondersteunend document wordt voorgelegd betreffende de beweerde verstoting door familieleden in Marokko.

De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte of onredelijke wijze heeft afgewogen.

De verzoekster toont evenmin concreet aan dat zij haar privéleven niet kan verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst, zodat niet kan worden aangenomen dat zij voor de uitoefening van haar privéleven aan België is gebonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

2.6. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE